

Renee had een vriend

Een landschap in plaats van gewoon behang, dat leek haar wel wat.

- Ik hoor al jaren niets anders, zei Renee, maar ik zie nog geen landschap.

Lynn fronste haar wenkbrauwen.

- Dat komt omdat het zo duur is.

Renee zat in de huiskamer aan tafel, Lynn stond bij haar bureau. Ze keken naar de wand achter het bureau. Op het behang zaten vijf donkere vlekken, alsof het papier vijfmaal geraakt was door een klodder vet.

- Misschien kun je de schade verhalen op de speelgoedwinkel.

- Het is niet zo erg. Ik was toch al van plan om opnieuw te behangen.

Renee keek naar de overige muren in de woonkamer van Lynn.

- Het ziet er toch nog goed uit?

Lynn volgde haar blik, schudde nee en wees naar de wand.

- Daar niet.

- Ja, nu niet. Maar waarom was je van plan om opnieuw te behangen?

- Ik wil mijn bureau verplaatsen. Je ziet het zo niet, maar ik heb jaren met mijn voeten tegen die muur aan gezeten. Achter mijn bureau, laag boven de plint, zit een grote beschadiging.

- O, daarom. Heb je trouwens dat werphandje afgepakt?

- Nee, ze mocht het van mij meenemen. Mijn ex wil vast zien hoe het werkt.

- Mocht ze van jou dat handje van gel tegen het behang aan gooien?

- Stom genoeg wel. Op de verpakking stond namelijk dat het geen kwaad kon.

- Ze bedoelen natuurlijk dat het niet giftig is.

- Dat begint mij nu ook te dagen.

Lynn liep naar de tafel, waar een catalogus lag met fotobehang. Een muur van vier meter breed zou haar meer dan driehonderd euro kosten. Renee keek nieuwsgierig mee.

- Dat landschap is niet zo duur, zei ze, terwijl ze naar de afbeelding van een woestijn wees.

- Uiteindelijk is het zelfs duurder, zei Lynn. Je krijgt er dorst van. Maar ik wil geen natuurlijk landschap.

- Je wilde een landschap, zei je.

- Ja, maar met een landschap bedoel ik een stedelijk gebied. Bijvoorbeeld New York bij nacht of zo. Iets romantisch.

Renee trok een mondhoek op.

- Iets romantisch, een stedelijk gebied.

- Ja, zei Lynn. Zoiets als een verlaten industrieterrein vol met buizen en neonlicht. Een beetje science fiction, dat mag ook. Alsof de mens uitgestorven is.

- Je wilt er geen mensen op?

- Nee, mensen zijn te nadrukkelijk aanwezig. Ik wil het landschap zelf vullen.

- In gedachten?

- Precies, in gedachten.

Lynn ging zitten. Ze voelde even aan haar mok thee en bladerde daarna in de catalogus. Renee keek naar een printer die op het bureau naast de computer stond.

- Kun je niet een grote afbeelding in delen printen en de afdrucken naast elkaar plakken? Dat is misschien goedkoper.

- Zelf een print maken geeft niet zo'n mooi resultaat. Bovendien heb ik geen zin om tegen een hoop naden aan te kijken. Ik kan niet groter printen dan A4.

- Die is wel mooi, zei Renee, terwijl ze op een bladzijde tikte.

Lynn keek verbaasd naar de afbeelding van een brede houten poort.

- Dat vind je mooi?

- Jij niet?

Lynn schudde nee en bladerde verder.

- Dit is misschien wel wat, zei ze.
- Welke, de autosloperij of de jachthaven?
- De autosloperij, natuurlijk. Dat is een afbeelding die nooit gaat vervelen. Je blijft nieuwe dingen zien.
- Roest, oud ijzer, een plas olie...
- Als je goed kijkt, zie je allemaal verschillende onderdelen.
- Lynn, je hebt niet eens een rijbewijs. Weet jij dan waar die onderdelen voor dienen?
- Natuurlijk niet, maar dat is ook de bedoeling. Zo kan ik jaren na blijven denken over de functie van een knopje, een dingetje met kabels, een plastic strip.
- Jij bent echt een romantische ziel, zuchtte Renee.
- Ja, hè?

Glimlachend sloeg Lynn een bladzijde om.

- Je kunt natuurlijk ook, zei Renee, een grote poster kopen, die in laten lijsten en op de plek van die vlekken hangen. Ze zitten mooi bij elkaar. Je hebt niet eens een grote poster nodig.
- Ik kan daar geen poster ophangen.
- Niet? Waarom niet?
- Omdat het gewapend beton is. Ik krijg daar geen boor in.
- Je gaat behangen omdat je niet kunt boren? zei Renee verbaasd.
- En omdat ik een hekel aan de herrie heb.
- Je zoon kan toch wel een gat boren?
- O, vast wel. Zo tegen Kerstmis volgend jaar. Bovendien, hij weet niet waar de leidingen zitten en ik ga niet zo'n dingetje kopen om ze op te sporen.
- Vraag het dan de buurman.
- Geen sprake van, zei Lynn. De buurman zou maar al te graag meer willen zijn dan de buurman. Laat een man een klus in je woning doen en je raakt hem niet meer kwijt.
- Dat lijkt mij overdreven, zei Renee. Hij zal best tevreden zijn met een goede sigaar.
- Als ik maar niet de sigaar ben.
- Grappig.

Renee stond op en ging in de open keuken koffie zetten. Lynn sloeg de catalogus dicht en keek peinzend naar de wand. Als ze een nylondraad zou spannen van het houten raamkozijn links naar een keukenkastje rechts, hoefde ze niet te boren. Dan kon ze toch een poster ophangen.

Wacht eens even, ze zou ook een paar grote posters tegen de muur kunnen plakken met behanglijm. Dat had ze op de kamer van haar zoon al een keer gedaan. Je moet dan wel voorzichtig zijn. Het papier is heel dun.

- Je kijkt, zei Renee, alsof je een idee hebt.
- Ik bedenk net dat ik posters op de muur kan plakken met behanglijm. Dan heb ik toch fotobehang, maar een stuk goedkoper.

Renee zette het koffiezetapparaat aan en kwam weer in de huiskamer zitten.

- Merkwaardig, zei ze. Je hebt geld genoeg en dan ga je experimenteren met posters en behanglijm.
- Het is een principekwestie. Ik vind fotobehang gewoon veel te duur. Ik laat me niet oplichten.
- Wat voor posters neem je? Een schroothoop? Een giftig meer met dode vissen? Een maanlandschap?
- Nee, veel te voor de hand liggend. Meer zoiets als een steeg in een wereldstad. Of een mimespeler die hevig gemolesteerd in de goot ligt dood te bloeden.

Renee begon te lachen.

- Iedereen haat mimespelers, zei Lynn.

Renee deed alsof ze in een kopje roerde, tikte het lepeltje geluidloos af en nam met overdreven getuitede lippen een slokje.

- Heerlijk, zei ze.
- Weet je nog, die mimespeler in Brugge? vroeg Lynn.
- Die om je heen draaide en toen een knietje van je kreeg?
- De man was hinderlijk. Bovendien sprak hij Frans.
- Hij sprak helemaal niks, zei Renee. Het was een mimespeler.

- Hij sprak Frans toen hij een knietje van me kreeg.
- Was dat Frans? Ik kon het niet goed verstaan.
- Het kan een lokaal dialect geweest zijn.
- De pijn was in ieder geval lokaal.
- Ja, glimlachte Lynn. Maar wat zal ik nu eens doen...

Renee speelde met de afstandsbediening van de TV.

- Er is niets op, zei Lynn.
- Ook geen film?
- Hoe gaat het eigenlijk met je vriend? vroeg Lynn.
- Mijn vriend? Hij zou me bellen, maar ik denk niet dat ik nog iets van hem hoor.
- Dat vind je geen probleem, versmade vrouw?

Renee schudde nee.

- Eerder een geluk. Dat ene weekend was genoeg. Aan versmaden kom ik niet echt toe.
- Och, je hebt er toch lol aan beleefd?
- Nauwelijks. Die man was een ramp, in en uit bed.
- Jij wilde een vriend.
- Ik weet het, zuchtte Renee. En die had ik, een vriend.

Renee maakte de koffie af. Ze dronken beiden een tijdje zwijgend van hun mok. Lynn kwam als eerste weer tot leven. Ze begon opnieuw in de brochure met fotobehang te bladeren.

- En jij, wil je nog steeds geen vriend? vroeg Renee.

Lynn hield een hand voor haar mond en deed alsof ze over moest geven.

- Leuk, zei Renee. Je hield toch niet van mime?
- Het was bijna echt, zei Lynn.
- Een vriend zou je misschien wel goed doen.
- Een vriend zou mij geen goed doen. Afgezien van het boren van een gat in het beton, heb ik geen taken voor de stakker.
- Je denkt misschien dat je geen vriend nodig hebt.
- Ik weet zeker dat ik geen vriend nodig heb. Ik heb een vriendin. Die is zeer wel in staat om samen met mij fotobehang uit te zoeken.
- Een vriend gaat verder.
- Het kan mij niet ver genoeg zijn. En nu, vriendin, laat die koffie maar staan. We trekken een fles open. Ik heb een fles heerlijke rode wijn.
- Wat voor rode wijn? vroeg Renee.
- Een Bourgogne.
- Een rode Bourgogne? Dat is toevallig. Die dronken we toch ook in het hotel in Vlissingen?
- Het is precies dezelfde.
- O ja? Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?
- Och, zei Lynn, eenvoudig was het niet. Maar voor mijn beste vriendin heb ik dat wel over.